
MICKEY FERRON
LEGEA JUNGLEI

Mickey Ferron

LEGEA JUNGLEI

versiunea în limba română

UNCRIS

La 16.11.1974, prin Radio-Telescopul Arecibo a fost trimis în adâncul spațiului un semnal conținând detalii despre cum poate fi localizat Pământul.
Astăzi are loc Primul Contact…
…dar nu așa cum ați fi crezut.

Aceasta este *Legea Junglei* –
la fel de veche și adevărată precum cerul;
Lupul care o va respecta va prospera,
iar Lupul care o va încălca trebuie să moară.
Legea acționează în ambele sensuri…
Pentru că -
Puterea Haitei este Lupul,
iar Puterea Lupului este Haita.

- *Rudyard Kipling*

Pe când soarele apunea peste nemărginita pădure alaskană, un sunet ascuțit de rupere a spart liniștea atotstăpânitoare. Când sunetul a răsunat peste întinderea pustietății, a apărut o singularitate punctiformă, atât de mică încât era indistinctă în întunericul înconjurător. Punctul avea un micron în diametru. Ca să acopere vârful unui ac hipodermic, era nevoie de o sută microni. E greu de explicat în termeni științifici tehnologia necesară pentru a crea această singularitate punctiformă când cunoștințele sunt mult prea îndepărtate în viitor. Pentru că acest punct cu diametrul de un micron a penetrat câmpul spațiu/timp al planetei noastre cam la fel cum un țânțar își găsește calea printre straturile epidermice ale pielii. La fel ca țânțarul, micro-mecanoreceptorii au sondat, căutând zone de minimă rezistență, perforând și înaintând prin nivele și straturi invizibile. Până ce, în final, au găsit un punct infinitesimal, unde câmpul spațiu/timp al Pământului era cel mai subțire și, pur și simplu, au perforat o gaură prin el.

Inițial, orificiul a apărut la un metru deasupra solului pădurii, menținându-și poziția în timp ce se expanda gradual. În mai puțin de un minut, gaura a crescut la un milimetru, continuând să expandeze exponențial. După două minute a crescut la un metru. După ce a atins un diametru perfect circular de doi metri și-a stopat expansiunea. În jurul perimetrului deschiderii zumzăia energia brută. Descărcări electrice galben strălucitoare se arcuiau de la o margine la alta creând forme caleidoscopice.

Prin deschizătură a ieșit o Creatură. Călătorise de pe planeta sa pentru a intra pe a noastră. Strecurându-se printre praguri, trecând în universul nostru. Existând pentru o nanosecundă în două realități diferite peste spațiu și timp. Deschiderea către o altă lume s-a închis în urma ei. Pur și simplu a încetat de a mai fi, lăsând Creatura în urmă, pentru a livra un răspuns la invitația Pământului.

16 Noiembrie 1974,
Radiotelescopul Arecibo din Puerto Rico.

Oamenii de știință au emis timp de trei minute un mesaj radio interstelar; scopul mesajului a fost acela de a fi recepționat și descifrat de inteligența extraterestră. Doar cu *zero* și *unu*, 1679 cifre binare, informau ființele inteligente din spațiu unde anume, cu precizie, se aflau oamenii și cum arătau fizic. Mesajul conținea detalii despre elementele chimice ale ADNului uman, și date despre mediu și demografie.

Mesajul era purtat de unde radio care călătoreau cu viteza luminii către centrul Căii Lactee. Spațiul fiind inimaginabil de vast, oamenii de știință nici nu se așteptau ca mesajul să ajungă în centrul galaxiei înainte de 25.000 de ani. Și pentru că răspunsului prin aceleași mijloace i-ar fi trebuit alte 25.000 de ani ca să sosească, e de presupus că oamenii de știință de la Institutul SETI (*Search for Extra-terrestrial Intelligence*) nu se așteptau să primească vreun răspuns prea curând.

Se înșelau. Rău de tot.

Este uimitoare naivitatea acestor așa ziși experți spațiali în trimiterea unui asemenea mesaj. Naivi prin ideea lor de a furniza aiurea informații vitale despre existența noastră unor forme de viață extraterestră. Naivi, pentru că se așteptau ca aceste ființe extraterestre, inteligente, să fie binevoitoare cu noi. Să ne întâmpine cordial, cu brațele deschise. Nici o clipă nu s-au gândit că propria noastră istorie ne oferă lecții importante despre ce se întâmplă când civilizații diferite intră în contact. Întrebați-i pe cartaginezi și babilonieni. Întrebați-i pe egipteni și asirieni. Întrebați ultimele triburi sud-americane, adăpostite în pădurea tropicală tot mai restrânsă, sau pe amerindienii din America de Nord care timp de 12.000 de ani au străbătut preriile, înainte ca sosirea omului alb să le schimbe modul de viață pentru totdeauna.

Istoria noastră ne spune repetat și apăsat că, atunci când o civilizație avansată întâlnește una mai primitivă, aceasta din urmă încetează să mai existe.

Călătorind cu 300.000 km/s, radio-mesajul Arecibo a ajuns la limita sistemului nostru solar în mai 1975, a trecut de *Alpha*

Centauri în martie 1978 și *Ross* 128-b în octombrie 1985. În iunie 1988 mesajul a trecut de *Wolf* 1061-d și *Gliese* 832-c în 1990, transmisia trecând printre stelele *Eridian* în 1994, și dincolo de 61 *Virgins*-b în iulie 2002.

Încă nedetectat și neauzit.

Transmisia de la Arecibo a mai călătorit încă 17 ani fără răspuns. În 2019, în Constelația *Aquarius* mesajul a ajuns într-un sistem planetar ce orbita în jurul unei stele pitice numită de umanitate *Trappist*-1. La fel ca în propriul nostru sistem solar, gravitația a aranjat planetele *Trappist* pe orbite diferite față de steaua lor. Una dintre planete, *Trapist-1*e, îndeplinește criteriile principiului *Goldilocks* și prin coincidență, are aproximativ aceeași mărime ca propria noastră planetă. Precum Pământul, *Trappist-1e* are o atmosferă compactă cu o masă comparabil; la fel și densitatea, temperatura și gravitația. Suprafața planetei este acoperită cu zone de lichid, foarte similar cu apa de pe Pământ. *Trappist-1e* seamănă cu Pământul, doar că se află la 39 ani lumină depărtare, rotindu-se în jurul unei alte stele, muribunde.

Aici, în cele din urmă, mesajul Arecibo a fost interceptat și descifrat, într-o lume aflată la 369 trilioane de kilometri depărtare de Pământ. Totuși, deși transmisiunea și-a continuat misiunea, tot mai adânc în spațiu, locuitorii de pe *Trappist-1e* nu au trimis un mesa radio reciproc către Pământ.

În schimb, au trimis Creatura care acum stătea singură în sălbăticia întunecată alaskană.

Avea doi metri înălțime și o formă cilindrică. Cu niște membrane ce-i înconjurau baza, Creatura utiliza un fel de locomoție ondulatorie, similară speciilor de șerpi de pe Pământ, pentru a se deplasa neauzită pe solul pădurii. Creatura nu avea echivalentul unei guri, pentru că nu avea nevoie să respire, nici să ingereze lichide sau solide pentru a se alimenta. Cu mult timp în urmă, civilizația Creaturii s-a adaptat să valorifice puterea stelei pitice, convertind energia solară printr-un proces avansat de fotosinteză. Nu comunicau printr-un limbaj audibil, având dezvoltată telepatia, care le permitea comunicarea instantanee între grupuri și indivizi. Trupul avea o construcție robustă, evoluat și adaptat la forțele gravitaționale existente în lumea sa. În afara unei rețele circulare de senzori plasați în partea de sus a corpului, exteriorul îi era protejat de solzi groși, suprapuși.

Deși Creatura nu avea picioare, avea ceea ce un om ar fi considerat a fi *brațe*, dar o comparație mai apropiată ar fi fost cu niște tentacule. În jurul trupului tubular, erau poziționate șapte tentacule terminate cu câte un tampon plat și larg, similar unei palme umane; iar pe fața internă a fiecărui tampon, mii de mici filamente senzitive filtrau informațiile din mediul înconjurător, fiind echivalentul simțurilor omenești.

Cele șapte tentacule, înfășurate în jurul torsului Creaturii în spirală descendentă, precum iedera, s-au desfășurat încet, cu o eleganță sincronizată, când Creatura a început să execute sarcinile pe care fusese pe Pământ. Catalogarea tuturor tipurilor de forme de viață găsite pe o rază de 50 m de punctul de emergență. Creatura a detectat o faună mică în interiorul florei, insecte și variate mici mamifere, dar nici un organism nu se potrivea cu mamiferul biped, care se autonumea *om*.

Mesajul Arecibo stabilea că înălțimea medie a omului este de 1,753 m, cu o structură genetică compusă în principal din hidrogen, carbon, azot și fosfor. Mesajul confirma structura genetică a tuturor formelor de viață de pe Pământ, ca fiind o *scară* în dublu helix, aceeași pe care o avea *Viața* de pe planeta natală a Creaturii. Informația demografică conținută în mesajul Arecibo a fost folosită pentru a selecta locația sosirii Creaturii pe Pământ. Absența semnăturilor în infraroșu însemna absența tehnologiei, adică absența activității umane. Se părea că pe o rază de 100 km nu există nici o activitate umană.

Creatura a continuat scanarea vegetației din împrejurimi, înregistrând diferite tipuri de copaci, arbuști, plante și iarbă. Pentru că Creatura avea o structură bazată pe siliciu, împărtășea mai multe similarități cu plantele de pe Pământ decât cu fauna bazată pe chimia carbonului – care este structura a 75% din viețuitoarele de pe Pământ. Temperatura ambientală confirma că această zonă este habitabilă. Delicatele filamente-senzori de pe tampoanele Creaturii au măsurat componentele chimice ale atmosferei terestre. Procentul de 78% azot era inconfortabil, dar respirabil. Însă cei 21% oxigen erau o mare problemă. Deși nu avea nevoie să respire gazele ambientale ca să existe, proprietățile corozive ale unui nivel de oxigen atât de ridicat vor fi greu de suportat. Programată să rămână în acest loc timp de 2,42 ore terestre, Creatura a calculat că exteriorul ei ar trebui să reziste

atmosferei Pământului durata necesară de timp ca să-și completeze misiunea.

Creatura a încheiat evaluarea atmosferică: argon 0,93%, bioxid de argon 0,04%, cu urme de heliu, hidrogen, metan, neon și kripton. Deși nu ideală, atmosfera terestră nu va stânjeni Planul.

Dacă Creatura găsea Pământul adecvat, atunci după reîntoarcerea sa acasă, va începe desfășurarea unei ofensive pentru eliminarea populației umane de pe această planetă. Va fi reținut doar un număr minimal, care să îndeplinească diverse activități de terraformare pentru reducerea azotului excesiv și a oxigenului din atmosferă. Subjugarea rasei umane urma să fie rapidă și terminată în trei zile terestre.

Planul necesita portaluri care să penetreze câmpul spațiu/timp dintre Acasă și Pământ în mii de zone izolate, pe toată suprafața planetei. Prin aceste portaluri vor invada armate numeroase care vor eradica simultan întreaga rezistență. Umanitatea nu va avea nici un loc unde să se ascundă; eradicare până în pragul extincției va avea loc concomitent pe toată planeta.

Creatura nu simțea animozitate pentru locuitorii umani ai Pământului. Emoții precum dușmănia, ca de altfel orice emoție, încetase demult să existe la cei de Acasă. Decizia de a înlătura omenirea de pe această planetă fiind pur necesară și logică. Terra avea un mediu planetar similar cu cel de Acasă, iar locuitorii acestei lumi trebuiau să se extindă pentru a supraviețui ca civilizație.

Își trimiseseră propriile sonde în întunericul spațiului nemărginit, căutând în van planete locuibile. În urmă cu patru luni de-ale lor, mesajul Arecibo a ajuns Acasă, punând la dispoziție o posibilă soluție pentru expansiune și supraviețuire. O lume nouă. O planetă nouă. Un nou început. Terra.

Creatura și-a petrecut 52% din timpul acordat misiunii executând hărți ale pozițiilor constelațiilor de pe cerul de deasupra, când senzorii săi au identificat multiple forme de viață care se apropiau dinspre nordul polar. Printr-o serie de pulsuri instantanee, Creatura monitoriza progresul formelor de viață, senzorii analizând traiectoria pe care avansau. Veneau direct către poziția sa curentă, unde vor ajunge peste 0,19 ore terestre.

Imperturbabilă, Creatura a continuat evaluarea programată referitoare la poziția pământului și spațiul înconjurător din sistemul solar.

În partea superioară a trupului creaturii, pielea s-a separat dezvăluind un mușchi vibrator în formă de calotă. Mușchiul era dotat cu milioane de pixeli ca receptori, asigurând un câmp vizual de 360^0. Versiunea de simț vizual al creaturii funcționa prin interpretarea obiectelor, utilizând diverse lungimi de undă ale luminii, fiecare adaptată pentru anumite medii. Pe când formele de viață se apropiau, Creatura și-a comutat senzorii pe infraroșu, îmbunătățind condițiile de lumină slabă cu abilitatea de a detecta semnătura emisă de căldura corporală. O verificare a cronometrului său intern i-a arătat că mai sunt 1,18 ore terestre până la redeschiderea portalului. Timpul estimat până la contactul cu formele de viață: 0,16 ore terestre. În liniștea din întunecatul ținut păduros al Alaskăi a reluat colectarea de informații asupra mediului înconjurător.

#

M12 s-a așezat cu capul întors într-o parte și cu piciorul din spate a încercat să-și elimine colierul GPS din jurul gâtului. Detalii despre traseul parcurs și locațiile în care ajungea erau transmise în fiecare oră către un satelit de monitorizare. După ce erau descărcate, informațiile erau folosite pentru a-i marca harta arealului și locațiile, în diverse perioade ale anotimpurilor alaskane.

M12 fusese *împușcat* cu o săgeată cu Telazol anul trecut, din elicopter, și i se atașase un colier în cadrul Programului ”*Wildlife* & *Fisheries*” pentru monitorizarea populației de lupi din Alaska.

Datorită izolării și inaccesibilității zonei, trecuseră mulți ani de când nu mai fusese desfășurată o asemenea acțiune. Dar, în decada anterioară, succesul Programului Yellowstone de reintroducere a marelui lup cenușiu în parcurile naționale, a trezit atenția Americii și chiar a întregii lumi. Lupii din Yellowstone au devenit celebrități canine prin documentarele câștigătoare de premii, așa că, oamenii au dorit să afle mai multe despre lupi. Nici

un alt lup nu a rămas mai necunoscut și mai misterios decât McKenzie din nord-vest[1].

M12 a devenit el însuși o mică celebritate în cadrul Programului ”*Wildlife* & *Fisheries*” pentru că era doar al doisprezecelea lup Mckenzie, căruia i s-a aplicat colier în regiunea McCarthy din Parcul Național *Wrangell St. Elias*. Dacă semnalul lui M12 s-ar fi menținut în aceeași poziție timp de două zile sau dacă înceta să mai fie transmis, Departamentul ”*Wildlife* & *Fisheries*”, ar fi cercetat pădurile alaskane căutându-l pentru a afla cauza.

M12 aparținea haitei McCarthy, care trăia în valea mărginită de munți înalți, între frontierele americană și canadiană. Teritoriul sălbatic, protejat, se întindea pe o suprafață de peste 80 milioane km^2, acoperind o zonă mai mare decât Scoția, ceea ce îl făcea cel mai mare și mai izolat Parc Național din America de Nord.

Evoluția făcuse ca lupii să-și poată sincroniza fazele de somn, astfel încât membrii haitei să doarmă în faze diferite pe timpul nopții, asigurând siguranța haitei față de un atac prin surprindere. Masculul și femela alfa din haita McCarthy nu dormeau în faze, unul dintre multele privilegii ale celor aflați la comandă. În schimb se odihneau, spate în spate, în mijlocul ascunzișului, cu stomacurile pline cu carnea celor doi *caribou* pe care-i vânaseră în acea zi. M12 stătea de veghe la marginea haitei. Cu ochii atenți, urechile ciulite în toate părțile, cercetând sunetele nopții alaskane. Nasul filtra din aerul serii orice miros străin de haită, de vale, de pădure.

M12 a încremenit ca o statuie când a detectat ceva ce nu aparținea pădurii la sud-est de vizuină. Primul indiciu a fost un *crack* ascuțit, asemănător cu sunetul puternic făcut de ruperea gheții datorită fisurilor interne. Ca frecvență, era mult deasupra capacității auditive a oamenilor. Dar nu și pentru cele două milioane de ani de evoluție ale auzului de vânător al lui M12.

Întinzându-și gâtul în sus, M12 a slobozit un urlet intens care a trezit din somn întreaga haită. În câteva secunde, toți lătrau și mârâiau către prezența neidentificată și nevăzută care a

[1] Lupul nord-vestic (Canis lupus occidentalis), lupul din Valea MacKenzie, lupul din Munții Stâncoși, lupul alaskan/canadian – este o subspecie de lup cenușiu din vestul Americii de Nord.

îndrăznit să intre în pădurea lor. Ceva necunoscut le-a invadat *casa*. Teritoriul bogat controlat de haită le asigura din plin hrana de-a lungul tuturor anotimpurilor. În mod constant, alte haite făceau incursiuni în interior și de fiecare dată se confruntau cu ferocitatea lupilor McCarthy. Această vale, teritoriul și existența, le depindeau de menținerea dominanței lor. Cu cei doi alfa în frunte, haita McCarthy a plecat să cerceteze sursa intruziunii.

Se deplasau cu o viteză constantă de 8 km/h pe potecile făcute de cerbi, schimbând periodic locul din frunte, în direcția în care percepția lor canină a înțeles că ar fi ceva neobișnuit în pentru pădurea *lor*.

Nu după mult timp, adierea vântului le-a adus un miros ciudat, nemaiîntâlnit până atunci. Urma nefamiliară le dădea o direcție clară a prezenței neobișnuite și haita a mărit ritmul ca să ajungă la sursă.

M12 asigura spatele însoțit de cele două surori ale sale, care vor părăsi în curând haita McCarthy împreună cu el. Când va reveni lumina zilei, M12 și surorile sale se vor muta către marginea văii și-și vor alcătui propria haită. Amândouă erau niște lupi puternici, una având blana într-un amestec de gri cu alb, iar cealaltă, un argintiu luminos din cap până la coadă. M12 însuși era o imagine în oglindă a masculului alfa. Avea trei ani, blana deasă de culoarea nopții cele mai întunecate, și cântărea mai mult de 60 kg. Singura diferență dintre M12 și fratele său era un mic petic alb de pe fruntea lui M12, care i-a adus porecla de '*Black Beauty*' dată de *ranger*ii de la "*Wildlife* & *Fisheries*". Restul lupilor din haita McCarthy aveau blana groasă într-un amestec de pete cu toate nuanțele de cenușiu, argintiu, negru și alb. În număr de 42, se coordonau perfect, ca o companie, o haită. Fiecare înțelegând din instinct născut că supraviețuirea depindea de acțiunea comună, ca un tot.

Poemul lui Rudyard Kipling '*Legea jungle*i' descrie cel mai bine acest mod de viață: *'Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*'.

Haita a ajuns într-un luminiș, și, fără pauză, s-au împrăștiat în jurul periferiei, formând un cerc larg în jurul *ființei* necunoscute. Toți ca unul, urmându-și conducătorii alfa, au început să strângă cercul ca să prevină orice încercare de scăpare. Fiecare cu trupurile încordate, cu urechile ciulite, orientate spre

înainte. Cu buzele rânjite și colții expuși, cu blana ridicată pe spate și cozile orizontale față de sol.

#

Chiar dacă Creatura percepea o amenințare din partea formelor de viață care o asediau, poziția sa staționară nu lăsa să se vadă nici un indiciu exterior. Câmpul său vizual la 360^0 în infraroșu a evaluat cu calm cele 42 de forme de viață indigene necunoscute. Creatura le-a analizat fiecăreia mărimea și masa, pe baza semnăturii lor termice. Formele de viață care o înconjurau mențineau o distanță stabilă de 10 m. Pentru că nu sesiza un pericol imediat, Creatura a continuat să adune informații, așteptând deschiderea portalului peste 1,02 ore terestre.

#

Înțelegerea lupilor asupra mediului lor și a locuitorilor din acesta era simplistă. Ei trăiau în pădurea care adăpostea toate animalele și toate își aveau locul lor. Teritoriul haitei cuprindea valea și pădurea înconjurătoare. Dincolo de aceasta existau alte haite, care aveau propriile lor teritorii. În teritoriul lor erau animale, iar unele dintre acestea puteau fi periculoase pentru haită. Lupii nu aveau un nume pentru urșii grizzly care cutreierau prin pădure după cum voiau, dar asociau ursul cu faptele cunoscute. Era mai mare, mai puternic și mai dur decât mulți lupi. Avea colți feroci, gheare și un miros specific. Un miros care declanșa un avertisment de supraviețuire în creierul fiecărui lup. Când haita întâlnea un urs, evoluția îi învățase să evite marele animal maroniu cu colți sălbatici și gheare. Dacă era necesar, îl puteau ataca și ucide, dar ar pierde mulți frați și surori.

Dar Creatura aflată acum în fața lor, se afla mult dincolo de înțelegerea mediului lor și le forța un comportament reflex rar. *Luptă sau fugi.*

De-a lungul evoluției lupilor, a fost încercată și testată drept cale de supraviețuire neofobia care generează o frică extremă, irațională, sau neplăcere pentru tot ce este nou și nefamiliar. Comportamentul neofobic normal era acela de detașare față de Creatura necunoscută. Urmau să observe de departe pentru a măsura gradul de amenințare ce-l reprezenta pentru haită.

Intrusul putea fi la fel de mortal precum ursul sau benign și inofensiv. Dar, la nivelul subconștient, primitiv, lupii simțeau că Creatura care se afla în pădure, era o monstruozitate pentru natură; că nu aparținea mediului din pădurea *lor*. La nivel adânc, subliminal, simțeau că aceasta este o amenințare pentru modul de viață și pentru supraviețuirea lor. Frica a declanșat o reacție hormonală în lanț, sinapsele conectând neuroni și receptori chimici, inactivi de multe milenii în istoria lupilor.

Aflați acum mai aproape de Creatură lupii simțeau din plin mirosul, o duhoare grea, asemănătoare cu vegetația putrezită. Odoarea străină a declanșat neurotransmițătorii, generând cantități uriașe de oxytocină și vasopresină. Glandele pituitare, aflate la bazele creierelor lupilor, hormonii adrenocorticoizi și corticosteroizi au inundat receptorii craniali și s-au revărsat prin trupurile lor.

Pe scurt, prezența Creaturii a stârnit o furtună electrică în creierul fiecărui lup, trimițând un val de steroizi agresivi asupra minții și trupului. Strategia neofobică a comportamentului normal al lupilor a fost copleșită. Evoluția a ales *lupta* în locul *fugii*. O luptă până la moarte.

Masculul și femela alfa s-au apropiat treptat, din părți opuse ale cercului. Oprindu-se periodic pentru a constata dacă există vreo reacție din partea Creaturii. Se mișcau cu trupurile aproape lipite de pământ. Picioarele din spate erau flexate, fiecare încărcat cu energie compresată, gata să se elibereze, gata să se năpustească. Înaintau pas cu pas.

#

Creatura a rămas nemișcată, de parcă nu avea cunoștință de prezența ce o înconjura. Dar observa cele două forme de viață aflate la distanța de 4 m, urmate de alte 40, la 10 m mai în spate.

#

Toți ca unul, haita a urlat la ciudata Creatură aflată în fața lor, și care nu avea nici o formă asemănătoare cu a vreunui animal din pădurea lor. Și care nu manifesta nici un comportament care să semnaleze agresivitate sau supunere față de lupi. Creatura stătea nemișcată în obscuritate, nici un semn

vizibil de apărare sau de evidentă slăbiciune. Dar, mirosul Creaturii a ajuns la receptorii lor olfactivi, transmițând un amestec de furie, teamă și moarte. Fără avertisment, cu o viteză incredibilă, cei doi alfa s-au lansat în salt, intenționând să sfâșie intrusul în bucăți.

#

Creatura a răspuns fulgerător. Rotindu-și trupul cu 90^0, tentaculele ghimpate s-au desfășurat biciuind prin aer. Ghearele ascuțite ca acele, lungi și groase cât degetul unui om, le-au perforat toracele, fiecare injectând doze letale de otravă curara, mai puternică și mai toxică decât orice săgeată făcută de triburile sud-americane. Într-o mișcare abia vizibilă, Creatura s-a rotit cu 90^0, alte două tentacule ghimpate au penetrat prin urechile lupilor, pătrunzând în cranii și eliberând otrava direct în creierele celor doi alfa. Moartea a fost instantanee. Instinctul i-a făcut pe ceilalți să se retragă. Precum undele făcute de o piatră aruncată în apa unui iaz, lupii s-au dat înapoi câțiva metri, în siguranță.

Cu excepția lui M12. Lupul beta și-a ridicat capul către stele și a slobozit un urlet asurzitor prin care își jelea fratele. Unul câte unul, haita s-a alăturat corului de deznădejde, urletele reverberând peste întinderea văii. Haita avea un nou Alfa.

Cu mânia și jalea haitei încă răsunându-i în urechi, M12 a început să alerge într-un cerc larg în jurul Creaturii. Ochii săi pătrunzători căutau orice punct slab. Orice diferență. Orice indiciu care să dezvăluie o țintă pentru atac. Nu a găsit nimic. După întoarcerea în poziția inițială, haita s-a uitat la M12 așteptând ordinul.

Cu colții dezveliți, înaintă centimetru cu centimetru. Urmându-și liderul, toți cei 40 de lupi au început să se apropie de Creatură. După câțiva pași, M12 s-a oprit și a reevaluat situația; haita l-a imitat întocmai. După ce a avansat din nou cât lungimea unui lup, M12 s-a oprit încă o dată. Creatura a rămas nemișcată în mijlocul cercului de lupi. M12 și haita au avansat din nou, cu precauție, reducând spațiul dintre ei și Creatură cu încă o lungime de lup.

#

Creatura măsura intervalul dintre ea și cele 40 de forme de viață din jur, stabilind cu precizie fiecare distanță individuală. Compara aceste distanțe cu raza de acțiune a tentaculelor sale care atârnau încă inerte în josul trupului. Formele de viață se aflau dincolo de lungimea efectivă a tentaculelor. 0,92 ore terestre până la redeschiderea portalului.

#

M12 și haita s-au apropiat de Creatură la o distanță pe care el o considera a fi cât lungimea a patru lupi. În stânga sa se afla sora cea cu blană în pete albe și cenușii. La dreapta, sora cu blana sură. În fața erau întinse pe jos trupurile lipsite de viață ale celor doi alfa. Atât de aproape de Creatură, duhoarea de vegetație putrezită, a intensificat secreția de steroizi agresivi, provocându-i lui M12 o furie turbată pe care abia putea să și-o stăpânească. Ținea coada dreaptă, orizontală cu pământul. Blana de pe spinare era ridicată. Se pregătea pentru atacul violent. Dar înainte de a se lansa asupra Creaturii, sora cu blana pătată a sărit prin aer... doar pentru a fi lovită mortal de ghearele unui tentacul care i-au străpuns gâtul. Fiind atât de aproape de Creatură furia agresivă a lupilor a covârșit orice instinct de supraviețuire; a rămas doar Legea Junglei: '*Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*'. În timp ce sora cu blana alb-cenușie, zăcea sângerând pe pământ, haita s-a aruncat la atac.

#

Creatura a întâmpinat atacul cu o precizie mortală, superioară ferocității acestor forme de viață. Cu o eficiență incredibilă, tentaculele ghimpate au lovit injectând otrava letală, ucigând lup după lup. Dar, în același timp, colții și ghearele sfâșiau Creatura.

#

Când unul dintre tentaculele cu gheare i-a ucis tovarășul de haită din fața sa, M12 a profitat de ocazie ca să muște strâns tentaculul. Mușcătura unui lup McKenzie era cea mai puternică dintre toți lupii, fălcile cu 42 de dinți și molari masivi fiind

capabile să zdrobească osul femural al unui elan. Cu o mușcătură ce dezvolta 700 kgf, M12 a rupt capătul cu gheare al tentaculului Creaturii, înainte de a se retrage la distanța sigură cât lungimea a patru lupi.

#

Chiar dacă Creatura a simțit durere, nu a lăsat să se vadă nici un semn care ar fi putut alerta formele de viață despre rana cauzată de atacul concentrat. Încă 12 forme de viață moarte s-au adăugat primilor doi alfa prăbușiți pe solul pădurii, dar Creatura și-a pierdut tamponul de la capătul tentaculului. Dinții ascuțiți ca niște lame ale acestor forme de viață mușcaseră repetat și adânc în pielea groasă cu solzi. Oxigenul caustic din atmosfera terestră pătrundea prin lacerații și rănile deschise și ardea carnea moale de dedesubt. După ce a făcut o diagnosticare a extinderii rănilor, Creatura a canalizat către acestea un fluid vâscos menit să se coaguleze și să le protejeze. Creatura a analizat și modificarea strategiei sale curente defensive într-una ofensivă, în fața celor 30 de forme de viață rămase. A concluzionat că defensiva rămânea cea mai potrivită.

0,79 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

Vaporii condensați proveniți din respirația grea a lupilor dimprejur în aerul rece al Alaskăi, au învăluit Creatura într-un nor de ceață. Ritmul cardiac al lui M12 s-a încetinit în timp ce se concentra complet asupra Creaturii, încercând să depisteze orice semn sau indicație că inamicul lor ar putea fi rănit. Experiența de vânători spunea că retragerea din fața unei prăzi periculoase ar putea fi o hotărâre tactică bună. Dacă prada avea destule răni, acestea ar fi slăbit-o și ar fi micșorat pericolul pentru haită. Totuși, Creatura din fața lui M12 nu dădea semne de „avarie”, cu excepția lipsei unui tampon de tentacul, cel rupt de M12. Poate că ar trebui să mai aștepte. Continua să cerceteze condiția în care se afla Creatura, dar simțea furia care cuprindea haita. Toți voiau Creatura moartă, imediat. Ca noul alfa, rolul său era să recunoască nevoile haitei și să acționeze pentru îndeplinirea lor. ‘*Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita*’.

Urlând asurzitor s-a năpustit din nou la atac împreună cu haita.

#

Când formele de viață s-au retras, Creatura a numărat 22 morți împrăștiați pe sol, iar ceilalți 20 rămași o încercuiau la o distanță de 4 m, dispersați la un unghi mediu de 17^0 între ei. Ultimul asalt a fost atât de feroce în intensitatea lui, pe cât erau lupii de sălbatici. Creatura nu putea raționaliza agresivitatea repetatelor atacuri sinucigașe. Orice forme de viață cu mintea sănătoasă s-ar fi retras după ce au suferit asemenea pierderi oribile. Creatura a rulat diagnosticarea propriilor răni și a canalizat o cantitate adițională de fluid protectiv pentru a preveni efectul corosiv al atmosferei. Din nou, a revăzut opțiunile disponibile. Apărare sau ofensivă. Amândouă au fost respinse datorită rănilor extinse provocate de formele de viață.

Acum era valabilă o singură opțiune.

Supraviețuirea.

0,54 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

M12 avea ochii ațintiți la pământul de sub el. Alți zece dintre frații și surorile sale zăceau morți printre frunzele și tufișurile stropite de sânge, care împânzeau luminișul. Trebuia luată o hotărâre. Cu 20 de lupi puternici, haita rămânea o forță formidabilă care putea oricând neutraliza orice incursiune a haitelor din apropiere. M12 putea recunoaște pierderile lor împotriva unui adversar remarcabil și necesitatea retragerii. Dacă M12 ar decide așa ceva, haita îl va urma înapoi în vale, și viața va continua pentru lupii McCarthy. Dar, dacă insista, chiar după uciderea Creaturii în următorul atac, ținând seama de defensiva sa de până acum, fără îndoială că vor mai fi și alte pierderi. Consecințele viitoare ale decimării haitei ar însemna că lupii McCarthy își vor pierde valea. Ar fi devenit o haită vagaboandă, care urma să se strecoare pe nesimțite prin teritoriile altor lupi, întotdeauna precaută și temătoare de contactul cu haitele inamice agresive.

Îngrijorat, noul alfa a făcut un nou circuit prin luminiș, analizând metodic *pagubele* produse Creaturii care stătea nemișcată în centru. În timpul ultimului atac, ei au reușit să sfâșie alte două tentacule. Au rămas doar patru, dar la fel de letale. Terminând înconjurul, a înțeles cu certitudine că această ciudată Creatură nu aparținea pădurii și nici lumii lupilor. Ascultându-și creierul de lup, s-a strecurat într-un spațiu din spatele surorii sale cu blana sură. Simțurile ascuțite ale lui M12 i-au spus că victoria depindea de el.

'Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita'.

Cu un urlet puternic care a răsunat în toată pădurea, s-a aruncat înainte. Haita McCarthy a atacat din nou.

#

Creatura a numărat 39 de morți. Cele trei forme de viață rămase se aflau la o distanță de 4 m în jurul ei. Ultimul atac s-a transformat într-o luptă cumplită, disperată. Formele de viață au fost slăbite și încetinite de asalturile anterioare; dar odată cu fiecare lup doborât de Creatură, alți doi reușeau să-i străpungă defensiva. Mușcând și sfâșiind. Colții pătrunzând adânc printre solzii pielii. Smulgând bucăți din straturile senzitive interioare ale trupului său. Deschizând răni noi, expuse neiertătorului oxigen. În timpul atacului, analiza scenariilor multiple a dus la concluzia că deținea avantajul, iar moartea formelor de viață atacatoare era doar o chestiune de timp.

Fără nici un avertisment, acestea au părăsit lupta, retrăgându-se în siguranță.

Dacă Creatura ar fi fost capabilă să aibă emoții, ar fi înregistrat o dezamăgire pentru că victoria s-a aflat atât de aproape. Fără patimă, a constatat statusul înrăutățit al integrității sale fizice, confirmat de severitatea mușcăturilor multiple și a leziunilor, care duceau la o situație amenințătoare pentru viața sa. Deteriorarea a atins o asemenea extindere încât aplicarea fluidului protectiv pe noile răni nu mai era posibilă, ceea ce lăsa oxigenul să pătrundă și mai adânc în țesuturile interne.

Asalturile devastatoare i-au rupt tampoanele de la șase tentacule, limitându-i sever apărarea. Aceleași atacuri viscerale, neîntrerupte, i-au sfâșiat numeroase zone ale rețelei vizuale de

360^0, lăsându-le complet oarbe. Creatura s-a rotit cu 10^0 pentru a compensa cât de mult putea.

0,38 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

M12 se lupta să-și normalizeze respirația. Ultimul atac s-a desfășurat altfel decât tacticile obișnuite. Năpustire. Provocare de răni și retragere rapidă pentru evitarea contraloviturilor. Un nou asalt, mușcătură, retragere. Totuși, creșterea gradului de disperare a haitei a schimbat atacul organizat într-o încăierare turbată, haotică. Să ucidă sau să fie ucis; luptă până la moarte. Pe fondul sângelui și al carnagiului, ceva din interiorul calității sale de conducător, ceva din nebunia conflictului prelungit, țipa la el! Retragere și reevaluare a situației haitei rămase! Numai la hotărârea lui sau retras lupii rămași.

Lângă el, umăr la umăr se afla un cenușiu bătrân. Bătrân dar puternic și experimentat. De cealaltă parte stătea sora sură, care dovedea tot mai mult că-și va merita poziția de femelă alfa[2]. Realizând că impactul următor asupra Creaturii urma să fie letal, M12 și-a adunat toate resursele de agresivitate din adâncul său. Care să-i maximizeze mânia și ostilitatea. Va avea nevoie de toată furia pentru atacul iminent… și final. Pentru că la sfârșit, doar lupii, sau doar Creatura vor rămâne în pădure, nimic altceva.

Concentrat, a început să alerge în jurul perimetrului, la o distanță prudentă de tentaculele Creaturii. Căuta slăbiciuni, zone țintă, orice slăbiciune a Creaturii. Sora sură se afla în urma lui, urmată de bătrânul cenușiu. Împreună îi dădeau roată Creaturii, căutând puncte slabe și defecțiuni în defensiva acesteia.

#

Creatura supraveghea cele trei forme de viață care o înconjurau alergând. După câteva circuite, cea neagră a accelerat, îndepărtându-se de celelalte două. Forma de viață sură a lăsat un

---

[2] Alfa – în text, termenii de frate/soră desemnează doar apartenența la aceeași haită. Cei doi alfa fiind singurii din haită care se împerechează și produc urmași, nu pot fi niciodată înrudiți biologic, pentru că Natura evită instinctiv consangvinizarea ce ar duce la degenerarea populației de animale.

interval între ea și cea neagra, apoi a accelerat ritmul și ea. După ce s-a format și următorul interval, forma cenușie și-a sincronizat și ea viteza după celelalte două. Acum alergau toate trei în jurul luminișului. Urmărirea vizuală a formelor de viață se dovedea a fi problematică datorită afectării senzorilor vizuali ai Creaturii în urma numeroaselor atacuri. Monitorizarea individuală devenise imposibilă. Ținându-se în afara raza de acțiune a ultimului tentacul cu gheare rămas, formele de viață au redus distanța de la 4 m la 3 m, apoi din nou la 4 m.

Creatura a recunoscut testarea sistematică a câmpului său vizual, iar această problemă necesita o corecție urgentă dacă voia să supraviețuiască suficient pentru a se întoarce acasă. Începu să emită pulsuri nu foarte puternice de sunete ultrasonice pe bandă largă care ricoșau de copacii înconjurători, marcând obiectele solide staționare. Această formă elementară de ecolocație avea o eficiență limitată, dar îi asigura Creaturii informații binare, acoperind golurile din sistemul senzorial vizual afectat. Printre aceste goluri, formele de viață se aflau sau nu. Dacă erau, sonarul le marca trupul moale, detectându-le prezența. Când nu erau, sonarul marca trunchiurile solide ale copacilor. Satisfăcută că a securizat o potențială slăbire a defensivei, Creatura a continuat să monitorizeze progresul făcut de cele trei forme de viață. Într-un efort de a îmbunătăți calitatea ecolocației, a crescut gradual frecvența emisiei ultrasonice. La nivelul de 67 Mhz, calitatea ecolocației a crescut doar cu puțin, așa încât Creatura a mărit frecvența la 70 Mhz.

0,25 ore terestre până la deschiderea portalului.

#

În timp ce lupii dădeau roată căutând vulnerabilități, M12 a simțit că Creatura s-ar putea să aștepte ceva. Ceva legat de acest loc specific trebuia să fie important. Pe toată durata luptei, Creatura a rămas fix în același loc unde a întâlnit-o haita prima dată. Chiar și când lupii au atacat cu ferocitate maximă, Creatura nu s-a mișcat la adăpostul pădurii, unde haita ar fi fost stânjenită în acțiunile ei de prezența copacilor. Lupii at fi putut profita doar de spațiile înguste, ceea ce le-ar fi limitat eficiența. Asta îl dezorienta pe M12; ce-i așa special cu acest loc? Ce o făcea pe această ciudată Creatură să refuze protecția pădurii?

Testând insistent limitele de siguranță, au descoperit zone în care răspunsul era absent dacă un lup se apropia ceva mai mult. Zone în care Creatura nici măcar nu ridica vreun tentacul ca să se pregătească să pareze un atac. Asta era ceva nou. În continuarea acestei lungi bătălii cu strania Creatură, unde nu s-a schimbat nimic, *nou* era ceva bun. Oare Creatura era slăbită în aceste zone?

Chiar și fără ghearele otrăvitoare, tentaculele Creaturii și reflexele se dovedeau a fi teribil de eficiente în luptă, trântind lupii la pământ, inconștienți.

M12 s-a pregătit să se lanseze într-o asemenea zonă identificată, când Creatura a început să „*țipe*". La început, *țipătul* s-a menținut la un nivel constant, la fel de tare ca urletul unui coiot rănit. Dar, după un moment, *țipetele* au crescut în frecvență și volum. M12 simțea că *țipetele* îi sparg urechile. Rapid, aceste țipete, la început enervante, apoi iritante, au deveni insuportabil de dureroase. Pentru prima dată de la începerea luptei, *țipetele* i-au forțat pe lupi să se retragă dincolo de distanța de 4 lungimi de lup pe care o menținuseră. Totuși, distanța mai mare, îi făcea, pe M12 și tovarășii săi de haită, să suporte mai ușor *țipetele* intensificate ale Creaturii.

#

Creatura a baleiat frecvențele ultrasonice, observând că la 67 Mhz, formele de viață au încetat să o mai înconjoare. Folosindu-și ultimele resurse limitate de energie, Creatura a mărit frecvența. Ca răspuns, formele de viață nu numai că și-au încetat intențiile prădătoare, dar s-au și retras, mărind distanța dintre ei.

#

Dincolo de Creatură, s-a auzit un puternic sunet de ruptură. Același sunet care l-a alertat inițial pe M12 făcându-l să trezească haita din somn și i-a adus aici, la locul acestei bătălii sângeroase. Prin durerea chinuitoare, M12 s-a concentrat, dar nu a văzut nimic în spatele Creaturii, decât întunericul. Dar a simțit că, indiferent care era sursa sunetului, exista o legătură între acesta și Creatură. M12 și-a forțat creierul să funcționeze în ciuda durerii care amenința să-l lase inconștient. Să fie acest sunet

motivul pentru care Creatura a rămas în mijlocul luminișului, în loc să caute protecția copacilor? Regulile luptei s-au schimbat. S-a întâmplat ceva; ceva s-a schimbat în avantajul Creaturii. Percepția lui M12 asupra schimbării creștea, în timp ce Creatura, cu mișcări imperceptibile, a început să înainteze către punctul negru ce se mărea.

#

Portalul a început să se deschidă. Creatura a calculat că mai sunt doar 0,13 ore terestre până când deschiderea va fi suficient de largă ca să-i permită trecerea prin ea. În 6 minute terestre, se putea reîntoarce acasă, părăsind Pământul și aceste forme de viață agresive.

#

Simțind că Creatura care i-a ucis atât de mulți frați și surori ar putea scăpa, Alfa a lansat un urlet de adunare către înaltul cerului nopții alaskane. M12 mai degrabă ar fi murit înainte de a lăsa Creatura să scape vie. M12 a ignorat *țipetele* ce-i provocau o durere crescândă. Acum, durerea îi alimenta furia turbată. M12 a urlat din nou, semnalând atacul. Adânc în creierul său de lup, știa că Creatura nu trebuia să mai trăiască. Urletul, chema Legea Junglei să-l ajute încă o dată.

‘Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita’.

#

Pe când se deplasa către portal, rămășițele rețelei de senzori au înregistrat două evenimente. Primul, absența tuturor celor trei forme de viață din raza senzorilor vizuali rămași. Al doilea, toate cele trei forme de viață s-au năpustit direct către punctele de unde erau emise impulsurile ecolocatoare.

Creatura le-a ignorat, concentrându-se să ajungă la portal și acasă.

#

Transformându-și durerea în furie, M12 și-a direcționat și ultima rămășiță de energie către aceasta și a atacat creatura. A evitat tentaculele, care mai înainte l-au trântit la pământ, M12 și-a încleștat fălcile în ceea ce el credea că este capul. Colții au sfâșiat rănile deja deschise. Țipetele Creaturii au încetat, durerea copleșitoare a dispărut ca ceața dimineții sub razele soarelui. Revigorat, M12 simțea întreaga forță ce se revărsa prin venele sale odată cu fluxul de sânge și a continuat să sfâșie și mai adânc cu colții și ghearele în rănile deja făcute. Nu se va opri din sfârtecarea Creaturii, până când aceasta nu va zăcea lipsită de viață pe pământul pădurii. Simțind victoria, M12 mușca și mai adânc, în timp ce tentaculele îl loveau neîndurătoare, iar și iar.

#

Extenuată de lupta prelungită și cu reflexele de răspuns diminuate până aproape de zero, Creatura se împotrivea cu energia epuizată și cu singurul tentacul cu tampon rămas. În final, într-o încercare disperată de a obține victoria, și-a pregătit trei pulsuri ecolocatoare ațintite asupra atacatorilor – o contralovitură sincronizată.

Prea târziu. Toate cele trei forme de viață au fost asupra ei imediat, provocând pagube critice asupra proiectoarelor de impulsuri.

Greutatea combinată a celor trei era pur și simplu prea mult și Creatura s-a cutremurat, oprindu-se înainte de a ajunge la portalul care continua să se lărgească. Folosindu-și ultimele vestigii de putere, Creatura și-a avântat tentaculul și a zdrobit craniul formei de viață cenușii. Cealaltă, sură, a reușit să evite lovitura în plin, dar tot a fost trântită la pământ în stare de inconștiență. Dacă senzorii auditivi externi ar mai fi fost funcționali, ar fi înregistrat urletul disperat al formei de viață negre când și-a văzut fratele și sora doborâți. Capabilă să se concentreze asupra unei singure ținte, Creatura nu a pierdut timp și și-a lovit repetat ultimul atacator până a lăsat-o inconștientă, ghearele de pe tamponul tentaculului perforându-i trupul.

În sfârșit, bătălia cu aceste forme de viață agresive s-a sfârșit. Creatura se târa cu greu către portal și supraviețuire. A încercat să-și retragă ghearele tentaculului înfiptă în ultimul

atacator, dar a simțit rezistență. O a doua încercare a eșuat de asemenea. Obosită, cu dificultate sporită, s-a târât înainte, trăgând după ea lupul negru.

Când a trecut pe lângă cel cu blană sură, Creatura și-a înfășurat două tentacule în jurul trupului nemișcat. Logica îi spunea că Acasă va fi nevoie să fie examinată amenințarea pentru așteptata invazie, venită din partea acestor forme de viață care s-au dovedit atât de greu de învins. Evaluarea asupra ființelor bipede, detaliată în mesajul original trimis, omitea informațiile asupra altor forme de viață indigene, beligerante, atât de periculoase precum acestea. Acasă se va reevalua înțelegerea lor asupra planetei Terra: dacă ființele bipede, care au trimis mesajul, erau speciile dominante pe această planetă și locul ocupat în ierarhia de pe Terra de aceste forme de viață, care aproape că au ucis Creatura. Cugeta asupra acestei întrebări chinuindu-se să rămână erectă, în timp ce se străduia dureros să înainteze către portal.

0,05 ore terestre, sau trei minute, până ce portalul va ajunge la dimensiune maximă.

#

M12 și-a recăpătat cunoștința. Gheara Creaturii pătrunsese în colierul GPS, unde s-a înțepenit între exteriorul zgărzii din piele și banda metalică. Această fâșie de oțel avea scopul de a-l proteja pe M12 de numeroasele lațuri din cablu pe care puitorii de capcane le puneau în pustietatea sălbăticiei. Acum, precauția *ranger*ilor de la ”*Wildlife* & *Fisheries*” a salvat viața tânărului alfa de amenințarea extraterestră, pentru că gheara Creaturii s-a blocat în banda metalică fără a mai reuși să străpungă și gâtul lui M12. Lovitura doar l-a lăsat lat câteva momente.

În timp ce era târât pe pământ, M12 își putea vedea sora sură, târâtă lângă el. Revenindu-și complet, a înțeles că Creatura era încă vie. Lupta cu acesta încă nu era terminată. Stupoarea lui M12 a trecut, fiind înlocuită de familiara furie agresivă. Dincolo de Creatură, putea vedea o întunecime vibrantă. M12 nu înțelegea ce ar putea fi aceasta; simțea doar că e ceva rău, care nu aparținea pădurii.

Cu un efort concentrat, și-a rostogolit trupul mai aproape de Creatură, reușind să slăbească gheara acesteia, după care s-a

ridicat în picioare. Adunându-și ultimele vestigii de putere s-a lansat la atac. Colții au clămpănit, mușcând adânc tentaculul care-l reținea; trei mușcături și ultimul tampon a fost retezat. Eliberat, s-a aruncat asupra tentaculelor înfășurate în jurul surorii sale, atacându-le frenetic. M12 le mușca pe rând, în timp ce celelalte tentacule ale Creaturii loveau slab și ineficient peste blana deasă de pe spatele lui.

Creatura părea aproape gata să moară. M12 a simțit o slăbiciune finală, lipsindu-i puterea de a o doborî la pământ. A căzut peste trupul surorii sale, fără a mai putea face nimic. Privea doar la Creatura care avansa încet către cercul larg de întunecime.

#

Creatura a abandonat cele două forme de viață prăbușite epuizate pe pământ și și-a concentrat ultimul strop de energie rămas ca să ajungă la portal.

Odată ajunsă Acasă, Creatura va raporta descoperirea formelor de viață beligerante întâlnite în misiunea de recunoaștere. Va recomanda asaltul aerian asupra populației, prin portaluri deschise în spațiul de deasupra planetei. Mesajul radio portretizase o populație formată din forme de viață prietenoase, non-agresive, dornice să stabilească contact cu alte lumi. Creatura înțelegea acum: conținutul mesajului era fals; în realitate, multe forme de viață de pe planeta Terra erau agresive. O invazie terestră putea întâlni o rezistență similară cu cea din propria sa misiune de recunoaștere și se putea încheia cu un eșec.

Creatura se afla la un centimetru de portal și de completarea misiunii. Ultimii doi senzori vizuali rămași îi arătau cele două viețuitoare întinse pe jos în urma sa și marginea tremurătoare a portalului din față. Fără nici un avertisment, imaginea anterioară s-a schimbat, portalul fiind înlocuit de stelele clipitoare ale cerului nopții alaskane.

Creatura a avut doar o clipă scurtă ca să încerce să înțeleagă ce s-a întâmplat, înainte de a înceta să mai gândească pentru totdeauna.

#

Ursul grizzly mâncase ultima dată în urmă cu patru zile. Încerca să-și stăpânească foamea dormind și a reușit parțial, până când sunetul unui *țipăt* nepământean l-a smuls din culcuș. Durerea din stomacul gol i-a reamintit cât de flămând este, așa că a plecat să cerceteze sunetul. Poate că au doborât ceva mare, care acum țipa de durere. Ceva ce să-i sature lui foamea pentru că el era mai mare decât *Patru-Picioare* și avea chef să lupte cu ei pentru mâncare.

A ajuns repede în luminiș, iar ceea ce a văzut în fața sa l-a făcut să se oprească brusc. Trupurile contorsionate ale acelor *Patru-Picioare* zăceau peste tot. Confruntat cu atâția *Patru-Picioare* morți, un instinct de supraviețuire adânc înrădăcinat l-a făcut pe urs să sară înapoi în siguranța pădurii. Totuși, frica a dispărut, când ursul a văzut Creatura ce înainta către o formă întunecată ciudată, pâlpâitoare, care atârna în aerul pădurii.

Același instinct primitiv care declanșase intensa agresivitate a lupilor, a provocat de asemenea beligeranța și ferocitatea ursului.

Ursul a atacat. Sărind peste trupurile împrăștiate ale *Patru-Picioare* morți. A ajuns la Creatură în câteva secunde. Cu greutatea sa de peste 700 kg, ursul a lovit Creatura cu impactul bilei unui utilaj de demolare. Când Creatura s-a rostogolit pe pământ, a lovit cu toată forța labei masive, sfâșiind cu ghearele ascuțite, lungi de 13 cm, ceea ce ursul presupunea că este capul acesteia. Ursul și-a întors atenția asupra găurii negre, tremurătoare. Un sunet asemănător cu cel produs de mii de minuscule insecte înaripate care munceau din greu ca să producă hrana moale și dulce pe care ursul și-o dorea atât de mult, i-a asaltat urechile atrăgându-l cu promisiunea unei prăzi bogate. Ridicându-se pe labele din spate, ursul măsura aproape 2,5 m înălțime. Urlă sfidător către întunecimea absolută a portalului. După o privire scurtă aruncată în spate către la cei doi Patru-Picioare alungiți unul lângă altul pe solul pădurii, s-a năpustit în întunecime, lovind în stânga și-n dreapta cu labele colosale… părăsind Pământul pentru totdeauna.

#

M12 a văzut imensul animal maroniu cu colți și gheare, doborând Creatura la pământ, ucigând-o dintr-o singură lovitură

cu laba puternică. A observat și frica amestecată cu ură din ochii ursului atunci cânt urletul de victorie i-a asaltat urechile, înainte ca să se arunce în întuneric. După câteva secunde, sunetul ciudat a încetat, iar cercul întunecat a dispărut. Liniștea a cuprins spațiul gol rămas iar pădurea a redevenit din nou doar pădure.

M12 s-a ridicat în picioare și și-a examinat sora surie, întinsă nemișcată, pe pământ. I-a văzut pieptul mișcându-se și a știut că este încă în viață. A început să-i lingă botul, încercând să o scoată din starea de inconștiență. Când aceasta și-a deschis ochii, privirile li s-au întâlnit. Ochii comunicau dincolo de inabilitatea lor verbală. M12 își înghiontea sora cu blândețe, ajutând-o să se ridice în picioare.

Apoi sora sa l-a văzut pe M12 că redevine atent asupra sa însuși. Ceva ascuțit îi zgâria gâtul ori de câte ori își întorcea capul. Șezând, lovea cu piciorul din spate în ceea ce îi provoca iritația, dar aceasta refuza să cedeze. Din nou pe picioare, sora sa a observat strădania acestuia. S-a dat mai aproape și a mârâit gros, cu ochii strălucitori, când a văzut cauza. În colierul de la gâtul fratelui său era înțepenită o bucată din gheara Creaturii. Și-a încleștat dinții în jurul ei și și-a scuturat capul cu violență dintr-o parte în alta, cu gândul la monstrul cu care s-au luptat de curând.

Încercând să-și ajute sora, M12 s-a proptit pe picioare și a tras cu toată puterea. Cu o smucitură bruscă, s-a desprins întregul colier, cu gheara Creaturii rămasă încă înțepenită în banda metalică, și a căzut pe pământ.

M12 s-a apropiat de Creatura moartă care zăcea la trei lungimi de lup depărtare. A adulmecat în jurul capului zdrobit, pentru a-și confirma că este moartă. Și-a ridicat piciorul din spate și a urinat mult, marcându-și teritoriul. Alți lupi vor găsi Creatura și vor ști că noul Alfa al haitei McCarthy revendica moartea ei.

M12 s-a uitat către locul unde era noua sa femelă Alfa. Împreună vor întemeia o nouă haită. Încet, și-a croit drum printre frații și surorile căzuți până ce s-a oprit lângă un trup inert. Plecându-și capul i-a lins fața moartă înainte de a lansa în noaptea rece din Alaska un urlet de disperare. Sora sa i s-a alăturat, iar urletele lor au răsunat în întreaga vale. În depărtare, un lup dintr-o altă haită i s-a alăturat. Apoi altul, și încă unul, până ce se păru că întreaga pădure e plină de urletele lupilor care-și onorează conducătorul căzut.

‘Puterea haitei este lupul, iar puterea lupului este haita’.

#

2038

La 59 de ani după transmisie, mesajul interstelar de la radio-telescopul Arecibo din Puerto Rico a ajuns în Constelația *Dorado*. În jurul stelei pitice *Gliese* 163, în interiorul zonei locuibile, orbitau trei planete. Pe una dintre acestea, numită de astronomii pământeni Gliese 163c, exista viață inteligentă evoluată. Civilizația de acolo a interceptat și tradus transmisia primitivă a omenirii. Locuitorii acestei lumi au discutat informațiile conținute în mesaj și timpul îndelungat necesar contactului și comunicării dintre două lumi diferite, mai ales când una este atât de primitivă precum părea a fi cea de pe Terra. Nu era un demers realizabil fără a lua în considerare implicațiile largi. După șase ani, au decis să nu răspundă. Această planetă Terra și locuitorii ei umani încă nu erau pregătiți pentru Primul Contact.

Mesajul a fost pus la păstrare însoțit de notarea de a fi deschis peste cinci milenii.

- SFÂRȘIT -